

olvasópéldány © Pagony Kiadó

CSÚCS-HEGY

452 m

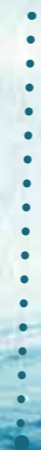
REMETE-HEGY

351 m

ÜRÖM-HEGY

145 m

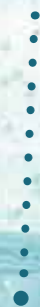

ARANY-HEGY

178 m

CSILLAG-HEGY

KISCELLI DOMB

olvasópéldány © Pagony Kiadó

SIMONFALVI ANCSA

Ali Király

KARÁCSONYI VACSORÁJA

AGÓCS ÍRISZ RAJZAIVAL

Pagony

olvasópéldány © Pagony Kiadó

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren túl, de csak nagyjából két sarokra innen, élt Ali király és Ildi királyné. Bármerre indultak, azonnal hullott a konfetti, durrogtak a pezsgők, lógtak az ablakokból az emberek, és odarikkangattak, hogy:

– Isten éltesse a mi drága Ali királyunkat! Éljen Ildi királyné! Vivát! –
Egyszerűen imádták őket.

Ali király épp két kisunokájával, Radóval és Maxival szánkózott a kiscelli domboldalon, de szokás szerint rajta csüngött az összes környékbéli gyerek is. A király nem tétlenkedett: sorra húzta fel a szánkókat, törölgette a csöpögő orrokat, és töltötte a forró teát királyi kulacsából a lelkes gyerekseregnek.

– Ali! Hol kujtorogsz? Gyere már haza, meg kell főzni a vacsorát! – szólongatta hites urát az erkélyről a királyné, aki ügyelt rá, hogy mindig minden rendben legyen, mindig mindenkin legyen sapka-sál. Főleg télen.

– Megyek, megyek, csak csúszunk egy utolsó kört! – válaszolta Ali király, aztán még egyszer felhúzta mind a negyvenöt szánkót a dombon – gyerekestül. Az utasok összekapaszkodtak, és együtt megiramodtak lefelé.

Landolás után a király mindenkit kirángatott a hó-buckából, és megkérdezte:

- Na, gyerekek, mi legyen ma a vacsora?
- Tejbedara málnalekvárral! – üvöltötték kórusban.
- Málnalekvárral?! Na, jól van – adta meg magát a király, aztán elkészönt a népes gyerekseregtől, kézen fogta az unokáit, és hazasiettek. Csak úgy lobogott utána a palástja.

Hogy miért a király készített vacsorát mindenkinek?

Óbudán, Ali király birodalmában soha nem főzött senki, mert tudták, hogy egyrészt a királynál senki sem tálal finomabb ételleket, másrészt, hogy van neki egy merőkanala, ami mindig mer. Olyan nincs, hogy elfogy az étel.

Ali király reggel elkészíti a zabkását mazsolával, és aki kér, annak mer. (Mindenkí kér.) Aztán délben a sütőklevest rizottóval és duplacskis muffinnal, és aki kér, annak mer.

(Mindenkí kér.) Aztán vacsorára a pörköltet nokedlivel és uborkasalátával, és aki kér, annak mer. (Mindenkí kér.)

Mit van mit tenni, aki szeret, az etet, a király tehát etette a népét bőséggel. Aznap épp málnalekváros tejbedarával.

Másnap reggel – a karácsony előtti utolsó reggelen –, míg az unokák, Radó és Maxi a reggelire vártak, muzsikálással szórakoztatták Spurit, a főkirályi királyi corgit. Radó dorombolt, Maxi szájharmonikázott, és olyan szépen szólt a zene, hogy Spuri, ha akarta, ha nem, táncra perdült. Ildikó királyné is mosolyogva hallgatta a muzsikálást, és tánclépésben indult el a konyha felé. De amikor el akarta lögyölni a csodamerőkanalat a reggeli készítése előtt, sehol se találta.

Felforgatta az egész kastélyt, mindhiába. A fiúk abbahagyták a zenélést, Spuri megállt, felvette a „nyomot fogott” pozíciót, és a kijárat felé mutatott az orrával. Úgy tűnt, a csodamerőkanalat valaki ellopta...

– Pont a karácsonyi vacsora előtt! – sipította Ildikó királyné, majd a trónszékbe ájult.

Radó és Maxi gyorsan zsebre vágták a hangszereket, és egyrészt betakarták a királynét, hadd pihenjen, másrészt jól besötétítették a még mindig alvó királynál, hadd szenderegjen, amíg felkutatják a varázslatos merőkanalat. Még jó, hogy a raktárban hegyekben áll a zabkeksz, így a nép biztos nem fog éhezni, míg visszatérnek. Ali király ugyanis, ha unatkozik, mindig süt nyolc-tíz tálca vészartalékot.

Na de merre induljanak?

– Beüü, ha a szimatom nem csal, arra kell mennünk! – mutatott Spuri a Remete-hegy felé. Nahát, nahát, néztek össze a gyerekek, eddig nem is tudták, hogy Spuri tud beszélni! De sok idő nem maradt a csodálkozásra, rögvest indulniuk kellett.

Felrángatták magukra a téli hacukát, és zsebükben a hangszerekkel és pár darab zabkeksszel útnak indultak. Beszippantották a karcos téli levegőt, és arra gondoltak, hogy ha nem tesznek semmit, hiányozni fog belőle a mézeskalácsillat.

Útközben, miután elfogyott az összes keksz, Maxi végig sopánkodott: hol a zokni sarka csúszott el a csizmájában, hol túl sok volt az ág-bog a hegy felé vezető úton. De nem csak őt viselte meg a téli túra, Spuri is egyre lassabban szedte apró lábait. Egyedül Radó róttta rendületlenül az utat, még így kopáran is nagyon tetszett neki a fagyos táj. Nagy nehezen végül megérkeztek a hegy lábához, ahol egy kis fatábla jelezte, hogy:

Hőseink egy pillanatot sem tétováztak, megindultak felfelé, annak ellenére, hogy ez a felirat elég vészjóslóan hangzott.

– Kik vagytok, és mit akartok? Nem olvastátok a táblát???

RENDKÍVÜL MOGORVA VAGYOK! Menjetek máshova, **MOST!!!** – üvöltötte tajtékozva a remete, amikor a kis csapat még a barlangja mellé se ért.

– Csókolom, Remete bá! Ali király unokái vagyunk! – köszönt előre Radó.

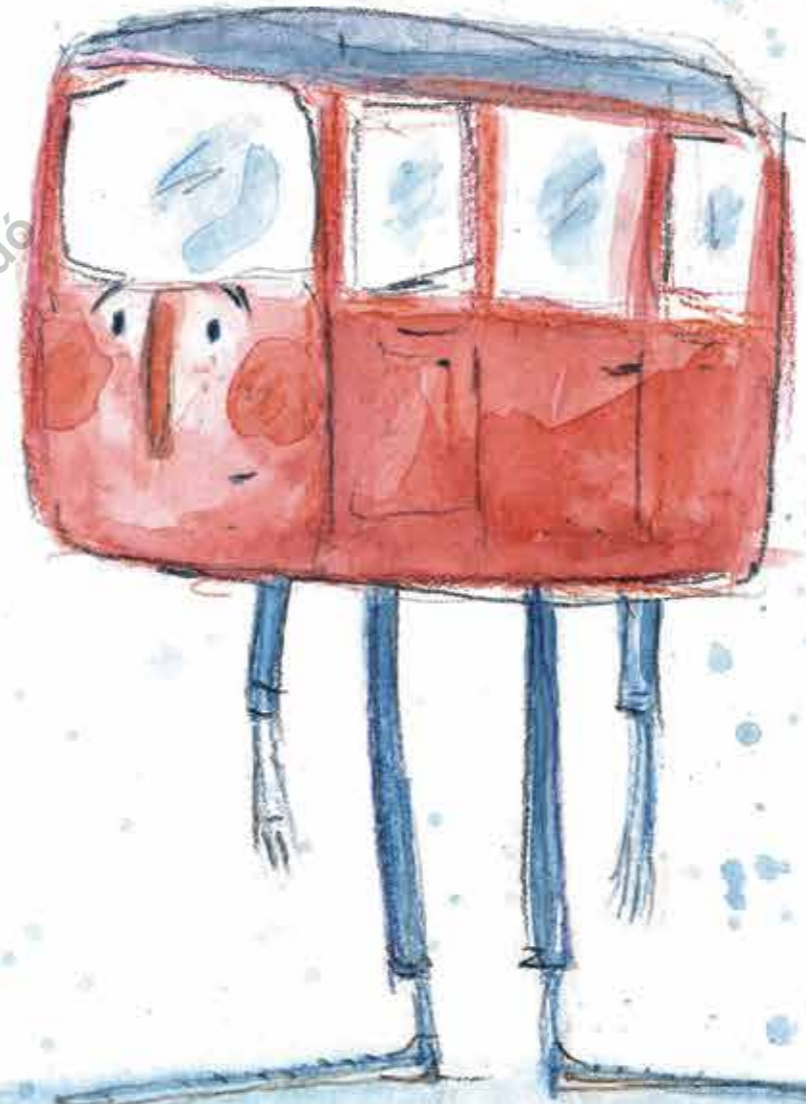
– A kutya is? – kérdezte a remete meglepetten.

– Neem, ő a főkirályi királyi kutya, Spuri, aki idevezetett minket. Azért jöttünk, mert ellopták Ali király varázslatos merőkanalát, veszélyben a karácsonyi vacsora, és attól tartunk, hogy a bejgli már ugrott is. – Ezen a ponton mindenki kesergett egy kicsit. – És Spuri szerint a Remete bának köze lehet ehhez az egészhez!

– Nekem??? NEKEM??? Pont azért jöttem ide remetéskedni a legmenőbb étteremből, hogy soha többé ne kelljen főznöm, és ne kelljen olyan szavakat használnom, hogy szüflé! Minek kellene nekem egy merőkanál?! – és akkorát horkantott, ami egy remetétől határozottan túlzás. Erre juthatott ő is, amikor rápillantott a megszeppent társaságra, mert aztán sokkal kedvesebben folytatta:

– Nos, látom, milyen fontos nektek ez a... merőke.
– Merőkanál! – javította ki Radó.
– Jó, akkor merőkanál. A Csúcs-hegyen lakik egy jeti, biztos ő vitte el, rémséges, mennyit bír enni!
– De merre, mivel menjünk? – kérdezte sopánkodva Maxi. – Mindjárt karácsony, és nincs kész a halászlé-hé-hé-hé... – És zokogott, de úgy, ahogy csak az ötéves halászlérajongók tudnak.
– Gyufatészta-ha-ha-ha... – tódította Spuri, akiről most hirtelen kiderült, hogy szótagolva sírni is tud.
– Kölcsönadom nektek a Lábbuszomat! – sóhajtotta a remete, aki nagyon meg akart már szabadulni a hivatlan társaságtól. – Igaz, hogy nem használtam negyvenhárom éve, öt napja és két órája, de biztos beindul majd. Remélem.
És ekkor megpillantották a Lábbuszt, ami tényleg egy LÁB-BUSZ volt. Kis fülke két oltári nagy lábon.

– Szálljatok be, és csak mondjátok neki a címet! De semmi sértegetés! Nagyon érzékeny lélek!

Radó és Maxi pikk-pakk behuppantak a fülkébe, Spurit viszont úgy kellett berángatni, mert nem bírja a lábszagot, még egy nyamvadt papucsot se rágott szét soha.

– Izé, kedves, szeretve tisztelt Lábbusz! Irány a Csúcs-hegy! – adta ki az ukázt Radó.

A Lábbusz pedig pont akkorát sóhajtott, mint aki nem mocant negyvenhárom éve, öt napja és két órája.

– Hát, akkor ISZKIRI! – recsegte, és megindult. Először guggolt néhányat, aztán lépegetett, majd sasszézott párat, és rohant, vágatott árkon-bokron át. A kis fülkében alig gyöztek kapaszkodni a gyerekek, míg satufékkal meg nem álltak a következő tábla előtt:

– Na, mit hoztatok? – kérdezte a jeti, amikor még ki se szálltak a Lábbuszból.

A gyerekek félelmükben megszólalni se bírtak, így hát Spuri adta elő a következőket:

– Nos, kedves Jeti úr – fogott hozzá, miután meglazította a sálját, amit a királyné saját kezével makramézott neki –, a helyzet az, hogy semmit sem hoztunk, ugyanakkor elvinnénk Ali király varázslatos merőkanalát, amit ön, nagy valószínűség szerint, úgymond, ugyebár, ellopott.

A gyerekek döbbenten bámultak Spurira kendőzetlen őszintesége miatt, a jeti pedig vészjóslóan hörögni kezdett. De Spuri nem zavartatta magát, folytatta:

– Nos, voltaképp ezért jöttünk. Veszélyben a karácsonyi vacsora. Remete bá szerint pedig, kedves Jeti úr, magának köze lehet ehhez az egészhez!

A jeti abbahagyta a hörögést, ránézett a parányi csapatra, aztán így szólt:

– Szóval a remete küldött titeket a nyakamra – és elmosolyodott.

– Mi ebben ennyire mulatságos? – kérdezte Spuri.

– Az, hogy annak a bumburnyák remetének nem tűnt fel, hogy sohase főzök. És nem kértem az ő főztjéből soha, nem fogadtam el tőle a szuflét, ezért van rám megsértődve, ezért irányított hozzám benneteket. Csak MIRELITET eszem. Nincs nálam a merőkanál, és hacsak nincs nálatok fagyasztott tintahalkarika, akkor TŰNÉS!

– De akkor hol lehet a varázslatos merőkanál? – kérdezte vinyogva Maxi.

– Elmarad a karácsonyi vacsora, nem lesz székelykáposzta, Ali király zokogni fog, ha karácsonykor éhezik a népe! – hüppögte Radó.

A nagy kesergésbe beleremegett a Lábbusz is.

– Szerintem a merőkanál biztosan Arany-hegyen van, a sárkánynál, az egy igazi zabagép. Mondjuk, szerintem ne menjetek oda, mert egy harapással lenyel titeket Lábbuszostul, mindenestül! – vetette oda nekik a jeti.

– Indulás! Öveket becsatolni! Kedves, szeretve tisztelt Lábbusz, irány az Arany-hegy! – adta ki a parancsot hősiezen Radó, mit sem törődve a jeti intelmeivel.

– Hát, akkor ISZKIRI! – mondta a Lábbusz, és a dupla sasszé után olyan óriási tempózásba kezdett, hogy lobogott Radó sapkája végén a bojt, a satufék után pedig a gyerekek már olvashatták is a következő táblát:

– Radó, mit gondolsz, mennyire kell nekünk az a merőkanál? – kérdezte remegve Maxi, amikor meghallották a sárkány iszonytató üvöltését.

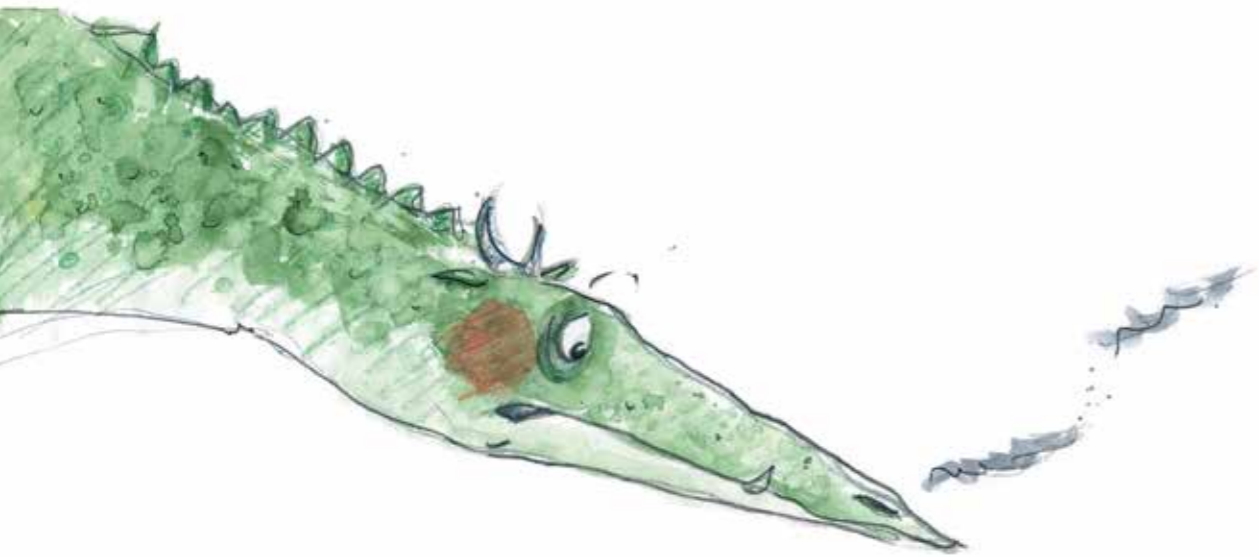
– Hát, ha már itt vagyunk, legalább nézzünk körül! – mondta bátorságot színelve Radó, és leereszkedtek a Lábbuszból.

Lopakodva, settenkedve, óvakodva közelítettek a barlanghoz. Bekukkantottak. A sárkány egy nagy kupac arany mellett állt, és épp telefonált. Pisszegve intett, hogy üljenek le a kanapéra, majd folytatta a társalgást. A gyerekek szíve majd kiesett a helyéről, mert egyrészt a sárkány észrevette őket, másrészt gigantikusabb volt, mint ahogy elképzelték. Nyilván tudták a mesékből, hogy a sárkányok óriásiak, kegyetlenek, sőt, jobbra meg kell küzdeni velük, de ők szíves örömet átugrották volna ezt a részt.

– Akkor utoljára mondom, kétezer-kilenc darab gombás pizzát kérek, kétezer-tizenöt hamburgert, ezerkilencszázhetvennyolcat light kólával menüben! Ne nézzenek már teljesen lütyőnek! Soha többé nem veszek át hawaii pizzát a gombás helyett, remélem, értve vagyok?! – Azzal levágta a telefont.

– Mi járatban vagytok errefelé, skacok? – kérdezte a sárkány, miután melljük huppant a kanapéra.

Maxi szépen jelentkezett, a sárkány pedig intett neki, hogy beszélhet.

– Kedves Sárkány! Először is szeretném leszögezni: mi is utáljuk a hawaii pizzát. Ugyanakkor a karácsonyi vacsoráról nem szívesen mondanánk le. A jeti szerint Ali király csodamerőkanala esetlegesen nálad lehet. A karácsonyi vacsora miatt óriási szükségünk van rá, de persze, ha meg akarod tartani fogpiszkának, azzal is egyetértünk – mondta minden bátorságát összeszedve Maxi.

– Kedveskéim! Hallottam Ali király eltűnt merőkanaláról, de, mint látjátok, van elég pénzem – túrt bele a kanapé mellett tornyosuló, mérhetetlen mennyiségű aranyba. – Én életemben nem főztem, és sanszos, hogy már nem is fogok. Maximum perzselgetek. De persze nem most!!! – nyugtatta meg a holtsápadtra vált gyerekeket. – A merőkanál szerintem Lápi Rittyónál van, de jobban jártok, ha nem mentek oda, olyan fura alak.

– Mennünk kell, meg kell mentenünk a karácsonyi lakomát! – zengték kórusban a gyerekek és Spuri.

A sárkány még gyorsan etetett velük indulás előtt puszedlit, adott nekik forró teát, mindenkinek megigazgatta a sapka-sálját, és búcsúzóul megölelte őket. A gyerekek pedig megállapították, hogy a zord külső mögött igazi aranyszív ragyog, és ezért Arany-hegy az Arany-hegy, nem a kincsek miatt.

Beszálltak a Lábbuszba, aki felcsatolta a sílécét, mert időközben ismét óriási pelyhekben kezdett hullani a hó.

– Kedves Lábbusz, következő úti célunk az Öröm-hegy! – mondta Radó, miután elhelyezkedtek.

A Lábbusz megigazította a síszemüvegét, aztán így szólt:

– Na, akkor ISZKIRI! – és olyan vad csúszkálásba kezdett, hogy sikítva kacagtak a gyerekek. Aztán hopperszala-hopp, már ott is voltak a következő tábla előtt:

– Ajjaj, lekopott a szöveg! Vajon mit ne merészeljünk? – kérdezte Spuri a gyerekeket, akik konstataáltak, hogy Spurinak még elég sok rejtett képessége lehet, például olvasni is tud. Ekkor megjelent egy gyönyörű lány.

– Kedves tündérke, kérlek, segíts nekünk! A Lápi Rittyót keressük, mert valószínűleg ő csaklizta el Ali király varázslatos merőkanalát, emiatt veszélybe került a karácsonyi lakoma – kezdte Maxi.

– És nem érünk rá – tette hozzá Radó, amikor meglátta, hogy a szép leányzó önfelédten vakargatja Spuri hasát.

– Egy: Lápi Rittyó én vagyok – mondta negédesen a Lápi Rittyó. – Kettő: a sárkány jó cimborám, biztos viccből küldött ide titeket. Három: „ne merészed gúnyolni a nevemet!” – ez állt a tábla alján, míg le nem kopott. És mivel ti annak ellenére betartottátok a szabályt, hogy nem is tudtatok róla, segíték nektek. A merőkanál biztos a Csillag-hegyen van, a juhásznál. Örülök, hogy segíthettem, a kutyát viszont megtartom, na, pá! – mondta szinte mellékesen.

– Nos – pattant fel Spuri azonmód –, egy: a sárkány azt mondta rólad, hogy te egy kétes alak vagy, szóval nem hiszem, hogy a barátod. Kettő: a Csillagszemű Juhásznál nem lehet a merőkanál, mert az egy teljesen másik mese. Három, én főkirályi királyi eb vagyok, és nem mintha hiányozna a fényűzés, és nem lennék el primán egy ilyen csodás-lápos vidéken, de be kell látnod, hogy a gyerekek miatt nem maradhatok. Szóval elő a merőkanállal, kedves Rittyós!

– Rittyós??? RITTTYÓÓÓSSSS??? Mit képzelsz, ki vagyok én, te pomádés pincsi??? – És ekkor a Lápi Rittyó tündérszép királylányból kétméteres, zöld moharémmé vált.

A gyerekek riadtan figyelték az eseményeket, főként, amikor észrevették, hogy a zöld moharém zsebéből kilóg a merőkanál nyele!

– Hát tényleg te voltál! Elvitted Ali király merőkanalát! – kiáltott rá a sírás határán Maxi.

A Lápi Rittyó nem is válaszolt, csak gurgulázva nevetett.

De a gyerekek se teketóriáztak ám, amikor meglátták a varázsmérőkanalat! Radó előkapta a dorombot a zsebéből, Maxi pedig a szájharmonikáját, és játszani kezdtek. A zene annyira jó volt, hogy a Rittyó, ha akarta, ha nem, táncolni kezdett. De nem ám akárhogy! Olyan tempóban szólta a muzsika, hogy a moharém alig bírta szuflával.

– Hagyjátok abba a zenélést, vagy fejbe kólintom a piperkőc pamacsot a mérőkanállal! – fenyegetőzött a Lápi Rittyó, miközben eszeveszett tempóban roptá a táncot.

– Micsodaaa?! Inkább táncolj még gyorsabban, Lápi! – kiáltotta Radó, és még tempósabban húzták a talpalávalót Maxival.

Amikor a mocsári szörny épp a fején pörgött a nagy hejehuja közepette, kiesett a zsebéből a mérőkanál. Spuri halált megvető bátorsággal odairamodott érte, és sebtében felkapta.

– Kösz, te... te... trutymófejű vigéc! – vetette oda még búcsúzóul, és ebben a pillanatban nem egy apró corginak, hanem hatalmas ír farkasnak érezte magát. Míg a Lápi Rittyó a döbbenetből felocsúdott, Spuri a gyerekekkel együtt beugrott a Láb-buszba.

– Irány haza! – üvöltötték a kis hősök teljesen egyszerre.

– Hát, akkor ISZKIRI! – válaszolta már rohanás közben a Lábbusz, miközben örült tempóban szelte a havas tájat, nehogy a Lapi Rittyó, aki átkozódva szaladt mögöttük, utolérje őket.

Aztán amikor biztos volt benne, hogy lerázták a moharémet, felkapcsolta a fényszórókat, és jól be is fűtött, mert a nagy kalandok közepette beesteledett, és már mindent beborított a hó.

– Köszönünk mindent, kedves, szeretve tisztelt Lábbusz, nélküled sosem szereztük volna vissza a merőkanalat! – hálálkodtak a gyerekek, miután otthon kiszálltak a fülkéből.

– Ugyan, ugyan – válaszolta meghatódva a Lábbusz. – Akkor ma utoljára ISZKIRI haza! – és elindult a Remetelak felé, bízva abban, hogy a következő negyvenhárom évben megint sehova nem kell majd rohannia.

A gyerekek pont vacsoraidőben léptek be a kastély kapuján. A királyné épp felébredt az ájulásból, a király pedig a szendergésből, a nép pedig pont elcsócsálta az utolsó zabkekszet is.

– Papa, megsütjük még ma a bejglit? – kérdezte Radó és Maxi a havas csizmájukat lerúgva, ahogy beléptek az ajtón.

Ali király álmosan feltápáskodott, majd így szólt:

– Na jó, rendben, de előbb a vacsorát kell elkészítenünk, és a holnapi halászlét is rakjuk fel! Gyertek segíteni! – Felkötötte magára a kötényt, a koronát kicserélte szakácsipkára, aztán szép sorban megsimogatott mindenkit – a merőkanalat is.

Az egész este békés főzőcskézéssel telt, csuda illatok szállingóztak a királyi kastély felől.

A következő napon, karácsony szent napján, a szeretet ünne-
pén Ali király olyan lakomát rittyentett, hogy évtizedekig em-
legették az alattvalók, a remeték, a jetik, a sárkányok, de még
a Lápi Rittyó is, mert Ali király mindenkinek mer, aki kér. (És
mindenki kér.)

ISBN 978-963-587-505-4

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2023-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Simonfalvi Anita, 2023
Illusztráció © Agócs Írisz, 2023
Kiadás © Pagony Kiadó, 2023

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Csobod Luca
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

olvasópéldány © Pagony Kiadó

CSÚCS-HEGY

452 m

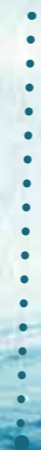
REMETE-HEGY

351 m

ÜRÖM-HEGY

145 m

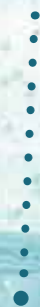

ARANY-HEGY

178 m

CSILLAG-HEGY

KISCELLI DOMB

olvasópéldány © Pagony Kiadó

olvasópéldány © Pagony Kiadó